

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/156/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112224423
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5112224423.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Žiline, v konaní pred samosudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803 so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, proti odporcovi: D. L., nar. X.X.XXXX, bytom O. XXX, O., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 470,63 eur s prísl., takto

rozhodol:

Súd návrh zamietla.

Navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania vo výške 47,30 eur a tieto mu zaplatiť na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd odporcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 1.9.2011 domáhal voči odporcovi zaplatenia 470,63 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,00% ročne zo sumy 298,71 eur od 24.9.2009 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Vo veci súd rozhodol rozsudkom č. k. 14C/156/2012-63 zo dňa 6.11.2012 tak, že zaviazal odporcu na zaplatenie 369,30 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 298,71 eur od 18.5.2010 do zaplatenia a návrh vo zvyšku zamietol.

Na základe odvolania podaného vedľajším účastníkom na strane odporcu Krajský súd v Žiline ako odvolací súd uznesením č.k. 5Co/748/2014-174 zo dňa 27.1.2015 rozsudok v napadnutej časti, ktorou bol odporca zaviazaný na plnenie a v rozhodnutí o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konania.

Návrh odôvodnil navrhovateľ tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.9.2009 medzi postupcom GE Money a.s. a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporcovi. Dňa 6.6.2007 uzatvoril postupca s odporcom zmluvu o úvere č. 1029716568, ktorej súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky a sadzobník poplatkov. Na základe zmluvy predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi úver vo výške 896,20 eur, ktoré sa odporca zaviazal uhrádzať v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas. Vyslovil názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka. Navrhovateľ považoval za nesporné, že medzi postupcom a odporcom vznikol obchodnozväzkový vzťah, na základe ktorého postupca poskytol odporcovi úver. Z tohto záväzkového vzťahu vznikla povinnosť postupcovi poskytnúť finančné prostriedky odporcovi, čo aj urobil a odporcovi splácať

mesačné splátky a dodržiavať ostatné podmienky dohodnuté v zmluve. Odporca si túto zmluvnú povinnosť neplnil, čím sa dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy. Poukázal na to, že jednotlivé položky dlžnej sumy sú uvedené v Platobnej histórii a boli vypočítané v súlade s Obchodnými podmienkami a sadzovníkom poplatkov. Odporca z ceny úveru do dňa postúpenia pohľadávky uhradil splátky, ktorých prehľad a započítanie je uvedené v Platobnej histórii pod položkou s názvom „Započítanie Vašej platby“. Vzhľadom na to, že odporca bol v zmysle Obchodných podmienok v omeškani s platením viac ako troch splátok, došlo k zosplatneniu úveru, a to ku dňu, keď je v Platobnej histórii uvedená položka s názvom „Zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“, čím bola platnosť zmluvy v súlade so zmluvnými ustanoveniami ukončená. V prípade akýchkoľvek pochybností ohľadom ukončenia zmluvy je potrebné túto žalobu považovať za ukončenie zmluvy.

Započítanie jednotlivých splátok je uvedené v jednotlivých stĺpcoch Istina, Úrok, Sankčný úrok, Sankčný poplatok, Poplatky. V súlade s Obchodnými podmienkami zmluvy o úvere postupca započítaval platby odporcu v nasledovnom poradí úrok z úveru, poplatky, istina, úrok z omeškania, zmluvné pokuty. Istina uplatnená v návrhu predstavuje rozdiel medzi poskytnutou istinou a započítanou platbou na istinu. Úrok z omeškania uplatnený v návrhu predstavuje v zmysle sadzovníka poplatkov 0,1% denne za každú splátku v omeškani. Nakoľko odporca neplnil včas, čím porušil zmluvu, dostal sa v zmysle Obchodných podmienok do omeškania s tromi splátkami zároveň a postupca bol oprávnený požadovať okamžité predčasné splatenie celého zostatku poskytnutého úveru. Zmluvná pokuta uplatnená v návrhu (sankčný poplatok) vyplýva z bodu 6.1 a nasl. Obchodných podmienok a v zmysle Sadzovníka poplatkov je to 20% z každej omeškanej splátky, minimálne 3,32 EUR. Zároveň poukázal na to, že odporca uznal vyššie uvedený záväzok v Dohode o uznaní záväzku. Nárok vo výške 470,63 EUR (14.178,20 Sk) pozostáva z istiny vo výške 298,71 EUR (8.998,94 Sk), z úroku vo výške 114,09 EUR (3.437,08 Sk) a zo zmluvnej pokuty a z poplatkov vo výške 57,83 EUR (1.742,19 Sk). S poukazom na ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného od 15.01.2009 si v tomto konaní uplatňuje zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 24.09.2009, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

Odporca sa k návrhu nevyjadril.

Vedľajší účastník, ktorý podaním zo dňa 7.9.2012 ohlásil vstup do konania podľa ust. § 93 ods. 2 O.s.p. na strane odporcu uviedol, že právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi na základe Zmluvy o úvere č. 1029716568 zo dňa 6. 6. 2007 úverový rámec vo výške 896,20 eur. Poskytnuté finančné prostriedky odporca nesplácal v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok. Odporca bol v omeškani s platením viac ako troch splátok, preto právny predchodca navrhovateľa v súlade s Obchodnými podmienkami zosplatnil úver a to ku dňu, keď v platobnej histórii uvedená položka s názvom „Zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“. Z platobnej histórie predloženej žalobcom vyplýva, že k splatnosti celého úveru došlo dňa 17. 7. 2008. Z uvedeného dôvodu vznáša námietku premlčania celej pohľadávky navrhovateľa uplatňovanej žalobou, pretože žaloba bola súdu doručená dňa 13.7. 2012, teda po uplynutí premlčacej doby.

K doručenej Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 18. 5. 2010 uviedol, že táto je kombináciou jednostranných a dvojstranných právnych úkonov upravujúcich právne vzťahy, ktoré vyplývajú zo spotrebiteľskej zmluvy. Je to formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Tento formulár obsahuje jednostranné právne úkony uznania zväzku, prípadne pristúpenia k záväzku a dvojstranné právne úkony pri dohode o splátkach záväzku a dohode o uzatvorení rozhodcovskej doložky. Vzhľadom k predformulovanému obsahu Dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. V dohodách s niektorými dlžníkmi sa dokonca neuvádza ani výška splátky ako esenciálna náležitosť dohody o splátkach. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhuje sofistikované „skryté“ do dohody o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 Dohody. Rozhodcovská doložka v bode 4 Dohody je ako neprijateľná zmluvná podmienka v právnych vzťahoch vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy postihnutá absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. písm. r.), ods. 5 OZ) a jej nulitné právne účinky v spotrebiteľských zmluvách už boli početne judikované Súdnym dvorom EÚ, Ústavným súdom SR, Najvyšším súdom SR, ale aj súdmi nižších stupňov. Takto predformulovaná Dohoda nemôže byť pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľná a určitá, pretože inštitúty uznania záväzku, premlčania, prípadne rozhodcovskej doložky, ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Snaha veriteľa oddialiť podanie návrhu je viazané na snahu dosiahnuť zisk z úrokov a tým ešte viac sťažiť slabé sociálne postavenie mnohých dlžníkov. Takýto postup je rozhodne v rozpore s európskou líniou ochrany spotrebiteľa definovanou v 51. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a 51. 38 Charty

základných práv EÚ. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej ZOS), pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku. Z pohľadu súkromnoprávnej ochrany spotrebiteľa podpisom formulárovej Dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto Dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ. V rovine verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa upravenej ustanoveniami ZOS je potrebné okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárové Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku považovať za nekalú obchodnú praktiku. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto Dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa. Dohoda je podpisovaná spotrebiteľmi po vynútenej návšteve pracovníka, prípadne splnomocnenej osoby navrhovateľa a po vypísaní Dohody touto osobou je dlžníkovi predkladaná na podpis s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu. Spotrebiteľ chcel splátky, avšak musel podpísať celý formulár, pričom ani len netušil význam toho, čo podpisuje. Nekalosť obchodnej praktiky posudzujeme najmä podľa ust. § 8 ods. 4 ZOS. Nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Dohodou sa dodatočne upravujú práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, preto je nutné považovať Dohodu za dodatok k predbežne formulovanej štandardnej zmluve, teda k spotrebiteľskej zmluve, z ktorej navrhovateľ odvodzuje svoj právny nárok. Právny režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy definovaný v čl. 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, teda nevyhnutne musí dopadať aj na Dohodu. Rovnako aj právny režim celej citovanej Smernice, z ktorej je odvodený model spotrebiteľskej ochrany zakotvený v našom právnom poriadku. Dohoda, ako právny úkon, je pre svoju nezrozumiteľnosť, neurčitosť, rozpor s dobrými mravmi a rozpor s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva neplatná.

Vedľajší účastník poukázal na to, že v obdobnej právnej veci Krajský súd v Prešove zaujal právne stanovisko, že navrhovateľ sa len odvolával na existenciu dohody o uznaní dlhu, avšak jeho existenciu v čase uznania nijako nepreukázal, pričom bolo jeho povinnosťou tento dlh preukazovať, pretože ak žalovaná nevedela o premlčaní, nemá jej uznanie za následok ten účinok, ktorý uznanie dlhu predpokladá (prvá veta ust. § 558 Obč. zák.). ... Pri uzatváraní takejto Dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná. ... Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Z tohto hľadiska je preto aj správny záver o tom, že Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná... (rozsudok KS Prešov zo 7. 6. 2012 č.k. 1 ICo/37/2012-88). Obdobné právne stanovisko zaujal Krajský súd v Prešove zo 14. 6. 2012 č.k. 12Co/47/2012-97.

Poukázal aj na skutočnosť, že časťou žalobcom uplatneného nároku je aj zmluvná pokuta a sankčné poplatky. Takáto zmluvná podmienka v zmluve medzi právnym predchodcom navrhovateľa a iným spotrebiteľom bola vyhlásená za neprijateľnú, teda absolútne neplatnú v rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 24. 3. 2011 č.k. 21Cb/10/2011-17 a podľa ust. § 53a ods. 1 OZ ak bola právoplatným rozsudkom vyhlásená zmluvná podmienka za neprijateľnú, došlo k vytvoreniu zákonnej prekážky na to, aby ju dodávateľ, prípadne aj jeho právny nástupca naďalej používal, alebo žiadal priznať plnenie z takejto neprijateľnej podmienky. Vo vzťahu k trovám konania vedľajšieho účastníka navrhoval rozhodnúť tak, že súd zaviazne navrhovateľa zaplatiť náhradu trov konania vedľajšieho účastníka, ktoré mu vznikli právnym zastupovaním, pretože v konaní vystupoval na podporu odporcu, voči ktorému bol uplatňovaný premlčaný nárok v kombinácii s nárokom s neprijateľnej zmluvnej podmienky, teda žaloba nebola podaná dôvodne.

Po zrušení prvého rozsudku z dôvodu, že prvostupňový súd sa dôsledne nezaoberal otázkou odstúpenia od zmluvy zo strany právneho predchodcu navrhovateľa s účinkami ex tunc, následkom čoho sa mala nastať splatnosť celého dlhu ako aj kontrolou neprijateľných zmluvných podmienok s poukazom na námietky vedľajšieho účastníka, navrhovateľ uviedol, že ak by súd pripustil s ohľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy, v určitých smeroch aplikáciu Občianskeho zákonníka, tak táto aplikácia sa v žiadnom prípade nemôže vzťahovať na posudzovanie premlčania, nakoľko predmetná zmluva je absolútnym obchodnom a je potrebné použiť úpravu Obchodného zákonníka bez ohľadu

na spotrebiteľských charakter zmluvy. Ustanovenie o premlčacej dobe nie je ustanovením, ktoré by smerovalo k ochrane spotrebiteľa, a preto nie je možné pre otázku premlčania vyvodzovať použitie ustanovení Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka o premlčaní nie je ustanovením diskriminujúcim dlžníka (spotrebiteľa) len preto, že premlčacia doba k uplatneniu práv zo zmluvy podľa Obchodného zákonníka je dlhšia ako podľa Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka o premlčaní je ustanovením vyváženým vo vzťahu k obojstranným stranám, nejde o ustanovenie diskriminujúce spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom zmysle, že by v dôsledku aplikácie príslušných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Ústí nad Labem, sp.zn. 69 ICM 1303/2010, Vrchného súdu v Praze v rozhodnutí 69 ICM 1303/2010 a Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí 6MCdo/4/2012 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.09.2014, sp. zn. 9Co/64/2013 - 145.

Zdôraznil, že podľa § 100 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník podľa ktorého, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať, v konaní má vedľajší účastník oprávnenia na všetky procesné úkony ako účastník. Koná však iba sám za seba. Nemôže teda robiť úkony, ktoré predstavujú dispozíciu s predmetom konania, lebo jeho úlohou je účastníkovi v konaní len pomáhať. Vedľajší účastník nemôže uznať nárok navrhovateľa, nemôže uzavrieť zmier a nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale o úkon podľa hmotného práva. Subjektom, ktorý je oprávnený uplatniť námietku premlčania, je dlžník, resp. jeho právny nástupca a prípadne aj ich zástupca. (FEKETE, L: Poistenie zodpovednosti za škody a právne postavenie poškodenej osoby, Obchodné právo, VIII, 2008, č. 4, s. 28-36, ako aj podľa JUDr. Ivana Machyniaka, Najvyšší súd SR: Premlčanie v občianskom práve). Vedľajší účastník je oprávnený na procesné úkony, pričom námietka premlčania je hmotnoprávny úkon, ktorý vedľajšiemu účastníkovi nepatrí. Taktiež zo samotného znenia ustanovenia § 100 ods. 1 OZ je zrejmé, že námietku premlčania môže účinne podať len dlžník, tzn. na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom treba nazerať ako na neúčinne uplatnenú. Preto vyslovil názor, že súd na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom nemal prihliadať, nakoľko ju uplatnila neoprávnená osoba.

K tvrdeniu vedľajšieho účastníka, že uzatvorenie Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku zo dňa 18.05.2010 (ďalej len „Dohoda“) je v rozpore s dobrými mravmi a predstavuje nekalú obchodnú praktiku navrhovateľ uvádza, že predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania. Zároveň odporca potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu ako aj o následkoch tým spojených. Uviedol, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 . 1 druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutiavej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v § 558 OZ, pre vznik vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval vyžaduje, aby ten, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní vedel. Z uvedeného je teda zrejmé, že ak by aj odporca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta OZ t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 - ročnej premlčacej doby v takomto prípade nastupuje. Z uvedeného dôvodu sa odporca nemôže brániť námietkou premlčania. Zdôraznil, že rovnaký právny názor zastáva aj Najvyšší súd Českej republiky v nasledovných rozsudkoch: 3 Cz 6/68, 33 Cdo 155/2007, 33 Odo 934/2005, 33 Odo 1039/2004, 33 Odo 133/2005.

Navrhovateľ zotrval na názore, že tvrdenie vedľajšieho účastníka, že Dohoda obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá predlžuje premlčaciu dobu na 10 rokov je nesprávne. Predmetná Dohoda neobsahuje ustanovenie, na základe ktorého sa navrhovateľ s odporcom dohodli na predĺžení premlčacej doby na 10 rokov. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba a to priamo zo zákona, v opačnom prípade každé uznanie dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy by sa považovalo za neprijateľnú podmienku

a samotný inštitút uznania dlhu by stratil význam. Argument vedľajšieho účastníka, že je nelogické a vylúčené, aby spotrebiteľ, ak by mal vedomosť o premlčaní záväzku mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej lehoty je založený na subjektívnom pohľade vedľajšieho účastníka. Funkciou premlčania je uľahčiť obranu povinného subjektu proti právam, ktoré trvali dlho, a preto často možno predpokladať, že už zanikli. Uplynutím premlčacej doby sa oslabuje súdna vymáhateľnosť premlčaného práva, avšak veriteľovi premlčané právo zostáva naďalej zachované a dlžníkovi zostáva povinnosť splniť svoj záväzok. Nie je vylúčené, že odporca, keďže si je vedomý svojho existujúceho záväzku voči veriteľovi ho v súlade s dobrými mravmi a svojim svedomím chce uhradiť, avšak vzhľadom na to, že pre svoju zlú finančnú situáciu ho nemôže uhradiť naraz v plnej výške, sa slobodne rozhodne uzavrieť s navrhovateľom Dohodu, v zmysle ktorej mu je umožnené uhradiť existujúci záväzok postupne v splátkach. Tým, že odporca podpísal Dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jeho postavenie pri žiadosti o úver. Vedľajší účastník však svojím účelovým postupom, ktorého cieľom je vstupovanie do konaní navrhovateľa, a za každú cenu dosiahnuť úspech v spore, a najmä priznanie neúčelne vynaložených trov právneho zastúpenia, znemožňuje odporcovi, aj napriek jeho vôli a snahe, uhradiť svoj existujúci záväzok voči navrhovateľovi. K tvrdeniu vedľajšieho účastníka, že Dohoda nemôže byť pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľná a určitá, pretože inštitúty uznania záväzku, premlčania a ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami, navrhovateľ uvádzal, že predmetná dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Obsah Dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporca nemal možnosť oboznámiť a okrem toho odporca Dohodu podpisoval vo svojom bydlisku, teda mal možnosť si Dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť Dohodu s takýmto obsahom.

K argumentácii vedľajšieho účastníka, že z pohľadu súkromnoprávnej ochrany spotrebiteľa si podpisom formulárovej Dohody spotrebiteľ zhoršil svoje postavenie a uzatvorenie Dohody mu privodilo značnú ujmu, navrhovateľ uviedol, že v danom prípade ide o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku, uzavrieť s navrhovateľom predmetnú Dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. Rozhodnutie odporcu, či uzavrie alebo neuzavrie s navrhovateľom predmetnú Dohodu, žiadnym spôsobom neovplyvňuje v súvislosti s už existujúcim splatným záväzkom odporcu jeho právne postavenie. Nie je pravda, že dohoda je podpisovaná spotrebiteľmi pri vynútenej návšteve pracovníka, prípadne splnomocnenej osoby žalobcu a po vypísaní Dohody touto osobou je dlžníkovi predkladaná na podpis s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu. Ide iba o nepreukázané tvrdenia vedľajšieho účastníka bez predloženia akýchkoľvek relevantných dôkazov, ktorými vedľajší účastník účelovo znevažuje navrhovateľa. Rovnako tvrdenie, že iniciatíva k uzatvoreniu Dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa je absolútne nepravdivé, nepodložené a účelové. Vedľajší účastník nemôže mať vedomosť o okolnostiach, za ktorých došlo k uzatvoreniu predmetnej Dohody a preto na to súd nemôže prihliadať.

Vedľajší účastník ďalej uviedol, že základnou filozofiou spotrebiteľského práva je totiž pozitívnym zásahom štátu prostredníctvom zákonodarnej a súdnej moci dosiahnuť vyvážené faktickej nerovnováhy spotrebiteľa vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, ktorý má mocenskú, ekonomickú a právnu nadvládu nad spotrebiteľom vyplývajúcu z okolnosti uzatvárania predformulovaných štandardných zmlúv, v ktorých zmluvné podmienky stanovuje dodávateľ. Dodávateľ má pritom väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb. Teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov tak musí ustúpiť špeciálnej záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorej výklad vo svojich rozhodnutiach prináša a upresňuje Európsky súdny dvor. Dňom 01.05.2004 t.j. dňom vstupu SR do EÚ sa stali na území SR záväznými právne akty EÚ vrátane aj zmienenej Smernice rady 93/13/EHS. Okrem poukazov na komentáre právnych predpisov zdôraznil, že právny problém prednostného použitia civilného kódexu pred kódexom obchodným je riešený aj v judikatúre slovenských súdov. Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 25. 1. 2011 5M Cdo 20/2009 poukazuje práve na nemožnosť aplikácie štvorročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka v spotrebiteľských veciach, pretože táto je menej priaznivá pre spotrebiteľa v porovnaní s trojročnou premlčacou dobou podľa Občianskeho zákonníka (§ 54 ods. 1 OZ). Rovnako na podporu uvedenej právnej argumentácie poukázal na ostatnú novelu OZ č. 102/2014 podľa ust. § 52 ods. 2 OZ veta posledná „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“, ktorá len explicitne uzákonila existujúcu prax všeobecných súdov SR, v zmysle ktorej sa na všetky spotrebiteľské právne vzťahy prednostne použije občianskoprávna úprava pred úpravou obchodnoprávnou, a to vrátane otázky

premlčania ako aj dôvodovú správu, podľa ktorej „Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo s touto zmluvou súvisiace, najmä na vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, sa vždy použijú prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa bude vždy preferovať prioritá OZ, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Z toho plynie, že OZ sa použije aj pri posudzovaní otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne.“

K samotnej Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18. 05. 2010, ktorou mal žalovaný uznať svoj dlh poukazujeme na podrobnú argumentáciu vedľajšieho účastníka z vyjadrenia zo dňa 21. 09. 2012 a odvolania zo dňa 12.12. 2012 uviedol, že už všetky odvolacie súdy na Slovensku, dešifrovali nekalú obchodnú prax žalobcu pri podpise formulárovej Dohody a posúdili ju ako neplatný právny úkon. Krajský súd v Bratislave sa vo svojom rozhodnutí navyše zaoberal aj zmätočnosťou používania pojmov uznania dlhu a uznania záväzku (§ 110 OZ a § 558 OZ) zo strany žalobcu keď v rozsudku rozsudok KS Bratislava z 16. 12. 2013 č.k. 6Co/210/2013-128 uviedol: „Odvolací súd obdobne ako súd prvého stupňa považoval v prejednávanej veci za nekalú obchodnú prax žalobcu jeho zámer dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky uzavretím Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Odvolací súd pritom prihliadol najmä na skutočnosť, že žalobca vyhlásenie žalovaného ohľadom vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch zakomponoval do bodu 3 predmetnej Dohody, ktorý upravuje formu splatenia záväzku, konkrétne do bodu 3.4., kde sa žalovaný zaviazal k úhrade príslušenstva pohľadávky vyplývajúceho zo zmluvy a príslušných úrokov z omeškania. Významnou v tejto súvislosti je aj skutočnosť, že predmetná Dohoda má charakter formulárovej Dohody, a teda nemusí zodpovedať skutočnému prejavu vôle žalovaného. Z týchto dôvodov sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že uvedený právny úkon je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a podstatne narušuje, resp. môže narušiť ekonomické správanie sa priemerného spotrebiteľa. Na základe uvedeného a s prihliadnutím na skutočnosť, že nekalé obchodné praktiky sú podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. zakázané, odvolací súd mal taktiež za to, že Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretá medzi účastníkmi konania je absolútne neplatným právnym úkonom. Odvolací súd má za to, že žalobcovi sa ani prostredníctvom podaného odvolania nepodarilo spochybníť správnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky žalobcu, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Obč. zák. nemožno stotožňovať s uznaním dlhu podľa § 558 Obč. zák. a že v prípade uznania práva podľa §110 ods. 1 druhá veta Obč. zák. zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Samotné odvolanie žalobcu z hľadiska používania pojmov uznanie dlhu a uznanie práva pôsobí zmätočne, žalobca tieto pojmy zamieňa a na jednom mieste vo svojom odvolaní hovorí o uznaní dlhu žalovaným a na inom o uznaní práva. Podľa názoru odvolacieho súdu z obsahu predmetnej Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach nepochybne vyplýva, že ide o dohodu o uznaní dlhu v zmysle § 558 Obč. zák. Podmienkou uznania dlhu v zmysle § 558 Obč. zák. totiž je, aby dlžník uznávací prejav urobil v písomnej forme, aby v ňom vyjadril prísľub zaplatiť dlh a aby uviedol dôvod a výšku dlhu. Zároveň v prípade premlčaného dlhu na jeho účinné uznanie a vznik domnienky trvania dlhu v čase uznania je potrebná vedomosť dlžníka o jeho premlčaní. Ak dlžník o premlčaní dlhu nevedel, či pre skutkový omyl alebo právny omyl, napr. preto, že nepoznal ustanovenia zákona o premlčaní, nemá jeho uznanie právne následky v zmysle § 558 Obč. zák. Naopak splnením predpokladov uvedených v § 558 Obč. zák. dochádza jednak k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky trvania dlhu a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta Obč. zák., čo však v prejednávanej veci v dôsledku použitia nekalých obchodných praktík zo strany žalobcu nemohlo nastať.“ Obdobne poukázal vedľajší účastník aj na rozsudok KS Žilina z 29. 11. 2013 č.k. 8Co/514/2013-220, rozsudok KS Trenčín z 18. 12. 2013 č.k. 5Co/203/2013-132, rozsudok KS Prešov z 10. 10. 2013 sp.zn. 20Co/31/2013, rozsudok KS Trnava z 30. 09. 2013 č.k. 23Co/46/2013-243, rozsudok KS Banská Bystrica z 12. 09. 2013 č.k. 16Co/193/2013-168, rozsudok KS Nitra z 18. 07. 2013 č.k. 9Co/168/2013-204 a iné.

Vo veci súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa dostavil len navrhovateľ, nedostavil sa odporca, ktorý mal doručenie predvolania vykázané náhradným spôsobom a nedostavil sa ani vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý neúčast' ospravedlnil a o odročenie pojednávania nežiadal. Nakoľko neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania, súd vec prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Navrhovateľ sa pridržiaval svojich písomných vyjadrení.

Podľa § 132 O.s.p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa ust. § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení do 31.12.2007 zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa ust. § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení do 31.12.2007 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení do 31.12.2007 zmluva ďalej obsahuje

- a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6,
- b) sankcie za porušenie zmluvy,
- c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,
- d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy,
- e) práva spotrebiteľa podľa § 7.

Podľa ust. § 4 ods. 4 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení do 31.12.2007 pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa ust. § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení do 31.12.2007 od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Súd z vykonaného dokazovania oboznámením listinných dôkazov zistil nasledovné skutočnosti.

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 23.9.2009 navrhovateľ a postupca oznámili na adresu odporkyne postúpenie, pričom zásielka podľa poštového podacieho hárku bola odoslaná pod. č. 04178029 dňa 2.10.2009.

U vedeného dôkazu súd mal preukázanú aktívnu legitimáciu navrhovateľa.

Súd zo zmluvy č. OM01012044 zo dňa 6.6.2007 zistil, že GE Money a.s. uzavrel s odporcom zmluvu o úvere na nákup televízora v rámci akcie VI bez navýšenia 9 mesiacov pri celkovej výške úveru 2699 Sk priamej platbe 3.000 Sk a celkovej cene tovaru 29.999 Sk, pri počte pravidelných splátok 36 a výške splátky 1238 Sk, pričom úver bol poskytnutý pri RPMN 42,70 % s dátumom prvej splátky 6.7.2007 splatnej k šiestemu dňu v mesiaci. Súd v súvislosti posudzovaním zmluvných vzťahov medzi účastníkmi oboznámil aj obchodné podmienky pre úver, vydávania a používania platobnej karty, súhlas so spracovaním osobných údajov.

Súd ďalej oboznámil obsah záznamu o platobnej histórii platieb a úhrad odporcu. Z uvedeného dôkazu súd mal preukázané, že dňa 6.6.2007 bol odporcovi poskytnutý úver vo výške - 26.999,- Sk.

Súd sa ďalej v rámci hospodárnosti konania zaoberal vznesenou námietkou premlčania a uznaním záväzku zo strany odporcu, pričom s poukazom na vyslovený názor Krajského súdu v Žiline v uznesení 5Co/748/2014-174 ktorým súdu uložil povinnosť zaoberať sa vznesenou otázkou odstúpenia od zmluvy a posúdením neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré boli dôvodom zrušenia rozsudku.

S poukazom na vývoj judikatúry a usmernenia Najvyšším súdom SR v rozsudku z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 kde uviedol, že Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou, ako aj na rozsudky citované vedľajším účastníkom na strane odporcu súd uvádza, že bolo ustálené a súd je názoru, že na vzťahy medzi spotrebiteľom ako dlžníkom a veriteľom je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a to aj na premlčanie dlhu. Pokiaľ navrhovateľ sa snažil poukázať na odlišnosť od uznania práva od uznania dlhu, v danom prípade sa jedná o peňažný dlh, teda práva na plnenie a je nevyhnutné aplikovať ust. § 558 Obč. zák.. Nakoniec aj sám navrhovateľ uvádzal, že odporca má dlh, uplatňuje si úroky z omeškania, teda nároky vyplývajúce z omeškania so splnením peňažného dlhu. Každý právnu normu je potrebné vykladať nie len podľa doslovného znenia, ale aj podľa jej účelu a úmyslu zákonodarcu.

Podľa názoru súdu rovnako uplatnenie straty výhod splátok, ako odstúpenia podľa § 506 Obchodného zákonníka, nie je možné vykladať v pozícii účinkov ex tunc, nakoľko jednak odstúpenia je vykonané podľa ustanovenia, ktoré je obsiahnuté len v Obchodnom zákonníku a navyše, negáciou celého právneho vzťahu zrušením od počiatku by bol vytvorený stav, by zanikli nároky zo zmluvy, teda úroky a došlo by k negovaniu celého právneho vzťahu.

Spotrebiteľské právo ako nová a najrýchlejšie sa vyvíjajúca oblasť právnych vzťahov v súčasnosti nie je kodifikované ani sústredené do jednej z noriem, ale vychádza sa z viacerých úprav. Úpravy obsahuje tak Občiansky ako aj Obchodný zákonník. Spotrebiteľské právo, Občiansky zákonník, a to ani zákony o spotrebiteľských úveroch č 258/2001 Z.z. a 129/2010 Z.z. neobsahujú hmotnoprávnu úpravu zmluvy o úvere, preto v určitom rozsahu je nevyhnutné aplikovať aj ustanovenia Obchodného zákonníka a pokiaľ to nie je v rozpore so záujmami spotrebiteľského práva (nie spotrebiteľa), vykladať ich aj v zmysle primárneho zákona a zákonnej úpravy. Teda prioritou pri uplatnení nárokov podľa § 506 Obchodného zákonníka je pri odstúpení od zmluvy, teda uplatnení predčasnej splatnosti záväzku z dôvodu omeškania dlžníka s plnením splátok, kedy veriteľ zvolí okamžitú splatnosť pred postupným žalovaním jednotlivých splátok, je potrebné zachovať jeho nárok na dohodnuté úroky (za predpokladu nezistenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu). Ak by po odstúpení z dôvodu, že dlžník je v omeškani s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace a veriteľ je oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmí, súd priznal účinky ex tunc podľa predpisov Občianskeho zákonníka § 48 ods. 2 Obč. zák., poprel by samotnú podstatu právneho vťahu a narušil istotu právneho prostredia a viery a dôvery v právo. Súd a to nie len prvostupňový, musí sám nájsť aplikáciu právnych predpisov, pretože nemožno v tomto prípade stanoviť, ktorými ustanoveniami konkrétnych právnych predpisov sa spravuje právny vzťah (takéto ustanovenie by fakticky vytvorilo kodifikáciu spotrebiteľského práva).

Nakoľko veriteľ odstúpil od zmluvy 17.7.2008, čím sa stal dlh odporcu v plnom rozsahu splatným a k uznaniu dlhu malo dôjsť k 18.5.2010 teda v dobe, keď nemohlo dôjsť k premlčaniu dlhu.

Súd sa však s poukazom na vývoj judikatúry stotožnil s tým, že uzavretie dohody o splnení dlhu v splátkach a uznaní záväzku vykazuje znaky nekalej obchodnej praxi a takejto nemožno priznať ochranu, iba že by navrhovateľ preukázal, že dlžník si bol vedomí skutočnosti, že napriek tomu, že v prípade premlčania dlhu nemožno veriteľovi nárok priznať s súdnym konaním, teda poznal účinky premlčania, napriek tomu chcel aby nastali účinky uznania dlhu, teda že by preukázal úplný a vážny úmysel dlžníka plniť pri plnej vedomosti o následkoch a účinkoch premlčania. Rovnako súd je názoru, že akékoľvek dohoda o plnení v splátkach predstavuje v určitom rozsahu nováciu právneho vzťahu.

Nakoľko bolo viac krát zo strany súdov judikované, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku má charakter formulárovej dohody, a teda nemusí zodpovedať skutočnému prejavu vôle žalovaného. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 ZOS, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku, resp. dosiahnuť predĺženie premlčacej doby (Rozsudok KS Žilina z 29. 11. 2013 č.k. 8Co/514/2013-220, KS Trenčín z 18. 12. 2013 č.k. 5Co/203/2013-132).

Nakoľko uvedená dohoda je neplatná podľa § 39 Obč. zák. pre rozpor s dobrými mravmi, súd nemohol jej priznať žiadne účinky, teda ani prerušenie alebo pretrhnutie plynutia premlčacej doby či plynutie novej premlčacej doby.

Nakoľko nároky z úveru sa stali splatnými odstúpením od zmluvy k 17.7.2008, žaloba bola podaná dňa 13.7.2012, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, súd podľa § 101 ods. 1 posledná veta, ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať, nemohol premlčané právo priznať a žalobu v plnom rozsahu zamietol. Pritom v čase rozhodovania súdu neboli ani podstatné či námietku premlčania vzniesol vedľajší účastník na strane odporcu, pretože podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. súd už prihliada na premlčanie ex offo. Navyiac aj judikatúrou bolo stanovené, že aj vedľajší účastník na strane odporcu, teda zduženie na ochranu práv spotrebiteľa, má právo vzniesť námietku premlčania, ktorá je považovaná skôr za inštitút procesnej obrany. Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/169/2012, vedľajší účastník pomáha odporcovi v spore a môže preto využiť všetky zákonom dovolené možnosti, medzi iným aj obranu vo forme vznesenia námietky premlčania, pričom daný úkon je svojou podstatou procesným úkonom, ktorý nie je dispozičným úkonom, ktorým by vedľajší účastník zasahoval do predmetu konania zásadným spôsobom, t. j. nakladal s návrhom ako takým, uzavrel zmier, zobral návrh späť a pod.. Podstavenie vedľajšieho účastníka charakterizujú rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastníka, na stranu ktorého sa pripojil. Jeho podstavenie je čiastočne obmedzené postavením účastníka, ktorý je dominus litis.

Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Nakoľko úspešný odporca si nárok na náhradu trov konania neuplatnil a súd z obsahu spisu nárok na náhradu trov konania nezistil, súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Súd priznal nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu. Súd pritom vychádzal z predpokladu, že vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý nemá právny záujem na výsledku a jeho postavenie je dané len ochranou záujmov spotrebiteľa, pričom nemôže mať záujem na tom, aby spotrebiteľ bol zbavený záväzku ale len na správnej aplikácii a ochrane práv spotrebiteľa. Preto súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nárok na účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia a to podanie odvolania proti rozsudku, kde prvostupňový súd nesprávne aplikoval ustanovenia o zákona na ochranu práv spotrebiteľa. Ostatné úkony, ako príprava a prevzatie vecí, vyjadrenia sa a ostatné podania súd považoval z hľadiska ochrany práv spotrebiteľa na neúčelné. Ak občianske združenie, ktoré zastupuje záujmy spotrebiteľa musí mať aj predpoklady pre takúto činnosť a nemôže slúžiť len na to, že zahlásí vstup do konania a samo sa dá zastúpiť právnym zástupcom. Súd preto priznal právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia za úkon podľa § 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. podanie odvolania dňa 12.12.2012, vo výške určenej z hodnoty veci podľa § 11 ods. 1 písm. b/ cit. vyhl. 31,79 eur + paušálna náhrada 7,63 eur podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z., spolu vo výške 39,42 eur + podľa § 18 ods. 3 cit. vyhl. náhrada DPH 7,88 eur, spolu 47,30 eur, ktorej úhradu súd uložil podľa § 149 ods. 1 O.s.p. na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka. Súd rovnako aplikoval aj postoj k právnomu zastúpeniu navrhovateľa, ktorý potvrdil odvolací súd.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).